

Abstrakt

Rudolf Jedlička se řadí mezi nejvýznamnější české lékaře počátku 20. století. Po studiích se pod vlivem oblíbeného profesora Karla Maydla věnoval chirurgii, nicméně svůj zájem brzy rozšířil na nově se konstituující lékařské obory – na rentgenologii a radiologii – jejichž se stal ve střední Evropě průkopníkem. Díky svým všestranným lékařským dovednostem byl vyhledávaným diagnostikem i operátorem. Svůj život Jedlička propojil s lékařskou fakultou České univerzity Karlo-Ferdinandovy, respektive Univerzity Karlovy, kde působil jako pedagog – tvůrce tzv. Jedličkovy školy, která se stala nositelkou jeho medicínského odkazu. Vrcholu kariéry dosáhl v roce 1921, kdy byl jmenován řádným profesorem chirurgie a současně přednostou II. chirurgické kliniky. Aktivity Rudolfa Jedličky se však neomezovaly pouze na lékařskou teorii a praxi, ale přesahovaly do roviny iniciování a organizování řady zdravotně-sociálních projektů, z nichž nejvýznamnější bylo založení Pražského sanatoria a přilehlého Jedličkova ústavu. Pražské sanatorium bylo otevřeno v květnu 1914 a bylo koncipováno jako všeobecná nemocnice pokrývající všechny specializace mimo léčby infekčních a duševních onemocnění. Největšího rozkvětu dosáhlo za první republiky - tehdy zde byla zřízena II. chirurgická a II. gynekologická klinika. Jedličkův ústav zahájil svoji činnost v dubnu 1913, kdy začal přijímat první chovance - šlo o děti tělesně zmrzačené, avšak duševně normální. Smysl existence ústavu tkvěl v léčbě a současném odborném vzdělávání postižených dětí s cílem usnadnit jejich uplatnění na trhu práce.